

Áldás, békesség!

Levél a Pasaréti Református Gyülekezet tagjainak — 153. szám

2020. Reformáció

A tartalomból

AKTUÁLIS

Miénk-e még a reformáció?

3

Fiú vagy lány?

4-6

Jöjjünk templomba?

7

MÚLTUNK

Jóó Imola: Anyuka

7

Családi hírek

9

GYŰLEKEZETI HÍREK

Tanfolyamok

Női kör vírus idején

10

Világegyetem

11

Evangelizáció?

Énekkar hírei

12

IFJÚSÁG

Jóséb Basebet 13

Konfis hírek 14

Káleb hét 15

PIKK Focikupa 16

PIKK Összifi 16

GONDOLATOK

Hasznos recept

17

BIZONYSÁGTÉTEL

Dr. Péter Ferenc

18-19

HÉTKÖZNAPJAINK

Kozáry Zsolt

20

HÍRDETÉSEK

21

MISSZIÓS HÍREK

Csépe Andrea

Greizer család

22

Sola gratia – egyedül kegyelemből

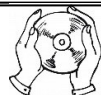
Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelmének gazdagsága szerint, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.

Éfézus 1,7-8

Reformációi ünnepi istentisztelet: október 31. szombat, 10 óra

Az irat- és hangmisszióból ajánljuk

Családi tervező naptár

Gyermekek családok életében garantált a mozgalmasság, a változatosság. De ahhoz, hogy mindez ne torokkolljon zűrzavarba, fontos, hogy többen tervezzünk, és a családtagok egymást tájékoztassák. Ebben segít a BSz praktikus és esztétikus, igés Családi tervezőnaplója, ahol az egész hónap egyben látható. Mindenki számára bőven jut hely a rendszeres vagy rendkívüli programok felülvizsgálására, sőt az átlátszó zsebek köszönhetően fontos cédlukák, beutalók, belépőjegyek, bérletek stb. tárolására is!

Ajánljuk karácsonyi ajándéknak!

Dr. Erdélyi Judit Zsoltárok - az imádság iskolája

„A zsoltárok kötik leginkább össze a zsidóságot és a keresztyénséget. Ez a könyv volt az első keresztyének legfontosabb szentírási könyve. Majd miután megszülettek az Újszövetség iratai, egyedül csak az evangéliumok kerültek a zsoltárokhoz azonos rangra. Az Újszövetség többször idézi a zsoltárokat, mint bármely más ószövetségi iratot. Ma, a mi kegyességi gyakorlatunkban népszerűek az Újszövetség és Zsoltárok könyveinek a külön kiadások, mint a Biblia olyan könyveinek, amelyeket leggyakrabban olvasunk.” (Részlet a kötetből)

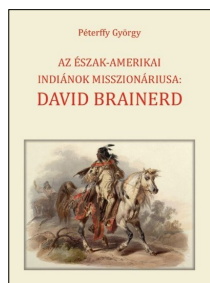
Dr. Erdélyi Judit Természetgyógyászat – visszaélések a hittel

„Ma nagyon sokan és nagyon sok mindent akarnak nekünk eladni. Az élet minden területén óriási a kínálat, és döntő többségében ellenőrizetlen, ill. számunkra ellenőrizhetetlen. Mivel a posztmodern ember legfőbb értékének a testi egészséget tartja, az egészség és gyógyászat területén ez a kínálat már áttekinthetetlen, és megállíthatatlan szökőárként zúdul ránk (...) Fontos, hogy felismerjük a hiszékenység veszélyeit, vagy mondhatjuk: következményeit azon túl is, hogy a becsapáson alapuló látszatmódszerek sem igazi gyógyuláshoz, sem az egészség megőrzéséhez nem vezetnek.” (Részlet a kötetből)

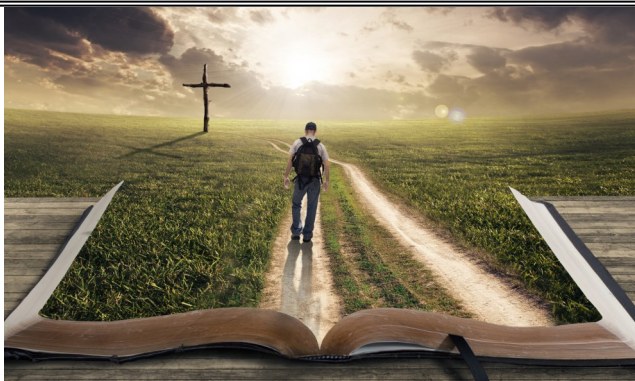
Péterffy György Az észak-amerikai indiánok misszionáriusa: David Brainerd

„David Brainerd együgyű ember volt a szó legszorosabb értelmében. Krisztusért égett, őszintén szerette Őt, miközben odaadóan szerette a rábizott indiánokat. Rengeteget szenvedett ingatag egészségi állapota miatt, magányos volt, nemegyszer élelem nélkül maradt, mostoha életkörülményei ellenére azonban le tudott mondani önmagáról, hogy másokat Krisztushoz vezethessen. Ez volt az ő rövid életének és szolgálatának egyetlen, nagy üge.” (Részlet a kötet előszavából)

Mienk-e még a reformáció?

Néhány évvel ezelőtt, a reformáció 500 éves évfordulója kapcsán nagy ünnepegsorozattal emlékezett meg a protestantizmus arról a páratlan, Isten kegyelméből emberi eszök által kiteljesedett eseményről, melyet reformációként emlegetünk. Az annak idején az általunk tanult kátében így fogalmazták meg a reformáció lényegét: „Az egyház az idők folyamán leért a Szentírásban kijelölt útról, emberi tévelygések miatt megromlott, ezért szükség volt megújítására.” Az említett kerek évforduló előtt és után is azért többé-kevésbé voltak, és vannak október 31-én ünnepi Istentiszteletek. De engem egyre inkább foglalkoztat az a kérdés, hogy mienk-e még a reformáció? Vajon nem tértünk-e le a Szentírásban kijelölt útról? Vajon nem kísértésünk-e az „emberi tévelygés”? Nemcsak nevünkben vagyunk-e örökösei annak a gazdag igei felismerésnek, határozott igei képviselőnek, melyet a reformátorok mindent vállalva és semmitől meg nem rettenve képviseltek? Vajon olyan megalkuvás nélküli-e, kompromisszumoktól mentes-e ma az evangélium általunk képviselt igazsága, mint reformátor eleink idejében volt? Vajon hitvallásaink ismeretében hirdetjük-e Istennek teljes akaratát? Az ilyen kérdésekre adott válaszunktól függ, hogy méltó örökösei vagyunk-e a reformációnak, vagy elkorcsosult utódai, akik a külső ünneplést még talán megtartják, de a belső lényegét már régen elveszítették (Mt 15,8). Hogyan ünnepelhetik a reformációt, akik már régen eltértek a reformátori hitvallásainktól, a teljes Szentírás mondani valójától? Nagy kérdés nekem, hogyan gondolják némelyek, hogy ők a reformáció örö-

kösei, ha a kor igényeihez igazodó, és nem az Isten által elrendelt istentiszteletben áldják Urunkat? Nekünk, mint pasaréti gyülekezetnek, akik nem tértünk el a reformátori tanításban megerősített biblikus igazságoktól, és nem is szeretnénk eltérni, meg kell erősödnünk abban, hogy jó úton járunk, ha a Bibliában kijelentett igazságoktól nem térünk sem jobbra sem balra (5Móz 5,32 Józ 1,7) Jó úton járunk, ha istentiszteleteinket nem a mai kor elvárásai szerint, hanem Urunktól elrendelt módon tartjuk. Jó úton járunk, ha Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet (1Kor 1,23). Ha a teljes Írást vesszük alapul igehirdetéseinkben (2Tim 3,16). Ha nem vállalunk közösséget azokkal, akik a Biblia mellett még más kijelentéseket is hirdetnek. És ha elviseljük, ha mindezért szidalmaznak, és bántanak bennünket, mondván: mi gondoljuk rosszul, és ők tanítják helyesen. Akik reformátori örökségünk miatt számonkérnek, vagy támadnak bennünket, az olyan, mintha egy Bíróság bírójától azt kérnék számon, miért a törvények szerint ítél? Mert ez folyik ma: azt kéri rajtunk számon, miért valljuk azt, amit a reformátorok (vagy még előtte az egyházatyák) hitigazságokként lefektettek. Azt szoktam válaszolni: azért mert mi valóban reformátusok vagyunk. Ezért kérünk mindenkit, aki nem ezen az alapon áll: „*Alljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja*” (2Tim 2,19)! Legyen meg sokakban az Ige előtti

alázat, ami a reformátorokat is jellemezte, amikor azt mondták: „Ha valaki jobbra tanít bennünket a Szentírás alapján, készséggel elfogadjuk”. Mint közösség is újulunk meg újra és újra, hogy mint a vonat a lefektetett síneken, mi is így „kötött pályán”, igei igazságok mentén haladjunk mennyei célunk felé! Ne feledkezzünk meg arról a tényről, hogy az elmúlt évszázadok alatt hány és hány zsinaton erősítették meg eleink, hogy igenis ragaszkodnak a reformáció örökségéhez. Mi miért adnánk fel ma bármit is ebből az örökségből?

De újulunk meg úgy is, mint egyének, mint a közösség tagjai. Mint akiknél nemcsak a kegyesség látszata van meg, hanem annak ereje is (2Tim 3,5). Legyen az Ige napenkénti szövétnekünk, ösvényünk világossága (Zsolt 119,105)! Ne csak imádkozzunk, hanem imaéletünk legyen! Élünk olyan életet, hogy dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat (Mt 5,16), mert látják, hogy életünket nem a világhoz, hanem Isten akaratához szabjuk (Róm 12,2). Kérjük azért együtt: „*Uram, Seregek Istene, újíts meg bennünket!*” (Zsolt. 80,20)!

HORVÁTH GÉZA, LELKIPÁSZTOR

Fiú vagy lány? Ki dönti el?

Hetek óta egy mesekönyvtől hangos a közösségi média, amelyet egy országgyűlési képviselő a nyilvánosság előtt ledarált annak homoszexuális tartalma miatt (több mese szereplője homoszexuális, transznemű), amelyet a II. kerületben egy felolvasó esten népszerűsíteni akartak. Az esetről beszámoló cikkek a könyv, és annak terjesztése mögött álló ideológiákról, a gender-ről és a LBMTQ fogalomról írnak. De mit is jelentenek ezek a kifejezések, és mi a mi állásfoglalásunk ez ügyben az Ige alapján?

Mi az a genderideológia és LBMTQ?

Az angol nyelv két rokon fogalmat használ egy ember nemének jelölésére: a „sex” szó az ember biológiai testi felépítésére, adottságaira, jellegére vonatkozik, a „gender” kifejezés pedig – túl a „nem” nyelvtani jelentésén – a társadalomtól elvárt nemi szerepekre, viselkedésmódokra, amelyek a társadalmi körülményektől, gyermeki szocializációtól, neveltetéstől függenek. A genderideológia ez utóbbira helyezi a hangsúlyt, és azt állítja, hogy nem csak két nem (férfi, nő) létezik, hanem számos más is. Képviselői kezdetben a nők egyenjóságára és a homoszexuális hajlamú emberek hátrányos megkülönböztetése ellen küzdöttek, de ma már a radikálisabbak azt hirdetik, hogy az ember nem férfinak, nem nőnek, hanem „semleges lénynek” születik (annak ellenére, hogy rendelkezik bizonyos biológiai adottságokkal). Szerintük a társadalom és a család biológiai adottságaik alapján az embereket (főként kisgyerekeket) belekényszerítik a hagyományos férfi, női szerepbe, és ezzel korlátozzák őket abban, hogy maguk döntsenek társadalmi nemük, viselkedésük felől. Milyen más alternatív társadalmi nemiség létezik? A LBMTQ betűszó ezekre utal. Ez a rövidítés a következő szavak kezdőbetűiből áll össze: Lesbikum, Meleg, Biszexuális, Transznemű, Queer. Jelképük a szivárvány lett, ami a sokszínűségre utal.

A genderideológia képviselőinek célja, hogy a világ országai alapvető emberi jogként fogadják el, hogy mindenki maga határozhassa meg társadalmi nemét, szexuális irányultságát, és hogy az államok ezt minden szinten támogassák. Ennek eléréséért rengeteg dolgot tesznek:

- úgynevezett érzékenyítő alkalmakat, programokat szerveznek nemcsak a munkahelyeken, hanem már óvodákban, iskolákban is, amelyeken természetesnek állítják be a homo-

szexualitást, transzneműséget stb., és az ilyen emberek teljes mértékű elfogadását várják el mindenkitől.

- könyvekben (pl. mesekönyvek), színdarabokban, filmekben, és a kultúra más szintjein népszerűsítik nézeteiket.
- az érzékenyítő foglalkozások hivatalos iskolai és óvodai tantervekbe való beépítését próbálják elérni.
- felvonulásokat szerveznek, mint pl. a Budapest Pride.
- jogi szinten próbálják elérni, hogy büntetendő cselekménynek minősüljön az, ha valaki idegenkedik ettől az ideológiától, és ennek a véleményének nyíltan hangot is ad.

És hogy lássuk, milyen mértékű lobbitevékenység áll az ideológia mögött, két példát hadd említsek: 2006-ban az Európai Parlament elfogadta a homofóbiáról szóló határozatot, amely arra szólít fel, hogy a kontinens országaiban legyen büntetendő cselekmény, ha „valaki félelemkeltő módon, idegenkedéssel szól a homoszexualitásról, illetve leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű személyekről, mivel ez a rasszizmushoz, az idegengyűlölethez, az antiszemitizmushoz hasonló magatartás”. Az ideológiát számos multinacionális cég is támogatja. Egy ezzel kapcsolatos, 2020.09.28-i hír: a JAL japán légitársaság szakít a hagyományos „hölgyeim és uraim” megszólítással, mivel a légitársaság a sokszínűséget tartja alapvető értékének. Októbertől a napszaknak megfelelő köszöntést, illetve a „mindenki”, „mindnyájan” szófordulatot fogják használni a légiutas-kísérők.

Az ideológia terjesztői erősen támadják a hagyományos családi modellt (férj-feleség, szülő-gyermek), valamint mindent megtesznek azért, hogy a nevelés kikerüljön a szülők hatásköréből, és helyette az állam által fenntartott óvodák, iskolák vegyék át gyermekeink nevelését, mivel azok pedagógiai programját törvényekkel elő lehet írni, meg lehet határozni. Napjainkban számos politikus nyíltan propagálja ezt az ideológiát, és küzd azért, hogy a fenti célokat elérjék.

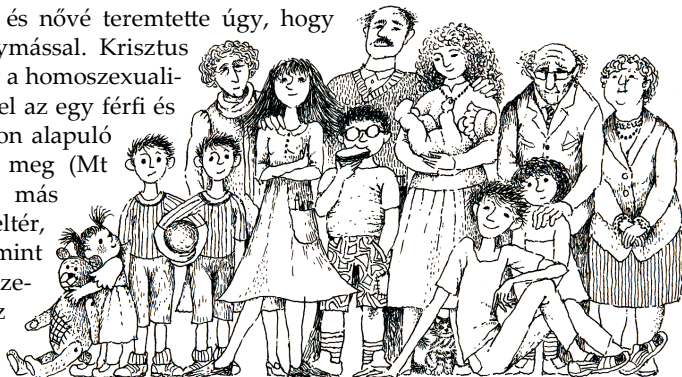
Mi a keresztyén igei válasz ezekre?

Röviden, néhány gondolatban foglalnám össze azt, amiről könyvek, igehirdetések tucatjai szólnak.

1. Isten előtt minden ember egyenlő, azt értve ez alatt, hogy mindenki bűnös az Ő szemében (Róm 3:12), még ha ki-ki más és más módon és mértékben vétkezik is ellene. Ezért minden egyes embernek az Ő szabadító kegyelmére és szeretetére van szüksége.

2. Isten az embert férfivá, és nővé teremtette úgy, hogy

házasságban éljenek egymással. Krisztus nem hallgatott el semmit a homoszexualitással kapcsolatban, mivel az egy férfi és egy nő közötti házasságon alapuló családmodellt erősítette meg (Mt 19,4-6), ezért minden más kapcsolatot, ami ettől eltér, úgy kell tekintenünk, mint ami nem az Ő akaratára szerint való. (Lásd: 3Móz 20,13, Róm 1,22-28.)

3. Csak egyvalakit választhatunk! Krisztus és a teljes Szentírás szerint csak egyféle szexuális közösség létezhet, mégpedig egy férj és feleség között. Isten sem házasságon kívüli, sem azonos neműek közötti testi kapcsolatot nem enged meg a Bibliában.
4. A testi együttlét a nemzésről is szól. Korunk népszerű szólama, hogy a szexualitás az intimitásról, a meghittségről és élvezetekről szól, a nemzés gondolatát és lehetőségét pedig igyekeznek kizárni, hogy ezzel is támogassák az azonos nemű párokat. A Szentírás szerint azonban a nemzés és szaporodás is szerves része egy szexuális kapcsolatnak. Természetesen nem minden együttlét végződik ezzel, és nem akarjuk azt se tagadni, hogy helye van az intimitásnak, testi örömeinek is. Isten tervében azonban egy férj és feleség testi kapcsolatából születik meg a következő generáció, azaz ilyen szempontból az azonos nemű emberek közötti kapcsolat zsákutcának bizonyul. A gyermekfogantatás lehetőségével nem számoló, az az iránti nyitottságot nélkülöző testi kapcsolat nem Isten akaratát és célja szerint való.

5. Minden gyermeknek joga van egy apához és anyához! Minden ember származását nézve egy anyától és egy apától származik. Ez alól azok sem kivételek, akik mesterségesen megváltoztatják nemüket. Isten a 10 parancsolat második kőtábláján, az ember-ember közötti kapcsolatra vonatkozó parancsokat közül az elsőként említi az édesapa és édesanya tiszteletét, azaz a család meglétét. A gyermeket Isten akaratát szerint a szülőknek kell nevelni. Ezt a gondolatot erősíti meg az Egyezmény a gyermek jogairól VII. Cikkelyének 1. bekezdése is, ami szerint a gyermeknek „joga van ahhoz, hogy ... lehetőség szerint ismerje szüleit, valamint ahhoz, hogy ezek neveljék”.

6. Az ember több mint saját nemi jellege. Az, ha valakit saját szexuális beállítottsága alapján határozunk meg, azzal azonosítjuk, az ember lekicsinyítését jelenti. Minden egyes személy ennél jóval több. Isten a férfit és nőt testestül-lelkestül saját képmására teremtette, és bár a bűn nagy romboló munkát végzett ezt illetően bennünk, de a Biblia mégis ez alapján határozza meg azt, hogy kicsoda az ember. Többek vagyunk, mint múló testi vágyaink, viselkedésünk.

Mi tehát a feladatunk a genderideológiával kapcsolatban? Higgadtan, nem gyűlölködve, de határozottan képviselnünk kell az értékrendünket! A gyermeknevelésben a lányokat lányoknak, a fiúkat pedig fiúknak kell nevelnünk, hiszen a Szentírás tanít minket a női és férfi viselkedésről, jellemről is. Hirdetnünk kell az embereknek az evangéliumot, hiszen Jézus Krisztus megváltására mindenkinek szüksége van. A magánéletünkben készüljünk a családi szerepekre, és töltsük be azokat! Gyülekezetként valljuk, és éljük meg Isten akaratát, amit a Szentírásban adott nekünk. Ezen felül a társadalmi aktivitásunk is elengedhetetlen, például támogassuk azokat a civil szervezeteket, amelyek a biblikus értékrendekért küzdenek, és képviselik azokat törvényes eszközökkel és józan keretek között.

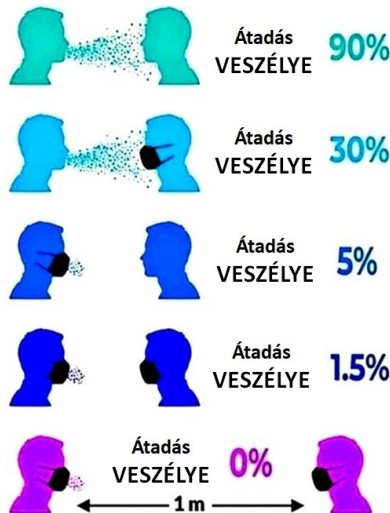
Bátorítson ebben minket Isten igéje: „...kövessd az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes türelést, a szelídséget. Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet”. (1Tim 6,11-12)

Biztatás – Menjünk-e templomba, és bibliáórára?

Mint ahogy az egész lakosság, úgy mi, a gyülekezet tagjai is nehéz napokat élünk át a járvány miatt. Tanácstalanok vagyunk, hogy menjünk-e templomba, bibliáórára, vagy, ha lehetőségünk van, online vegyünk-e részt a gyülekezeti alkalmakon? Alapvetően elmondhatjuk, hogy a templom, összes helyiségével együtt nem fertőzött terület. Kifüggesztettük a szükséges, és előirt intézkedéseket a távolságtartásról és az orrot és a száját befedő maszk használatáról. A felület- és kézfertőtlenítési lehetőségeket biztosítottuk. A templom szent hely, és így különösen is felelősek vagyunk fokozott védelméért. Az 1Kor 6,19 szerint testünk is a Szentlélek temploma, így erre is külön-külön, egyenként és fokozottan vigyáznunk kell. A kifüggesztett korlátozások, ha mindenki betartja, korrektil biztosítják a maximális védelmet.

Aki nem szívesen vállalja a lakása elhagyását, ne tekintse kötelezőnek a templomba jövetelt, de aki teheti, bátran jöjjon a fizikailag távolságtartó, de lélekben közeli személyes találkozásra a gyülekezet többi tagjával. A közösségben egymás hite által erősödünk. Imádkozzunk, hogy a mi Urunk mindenki számára mutassa meg a választandó utat.

KISÉRY ISTVÁN, GONDOK

Fejezetek gyülekezetünk múltjából

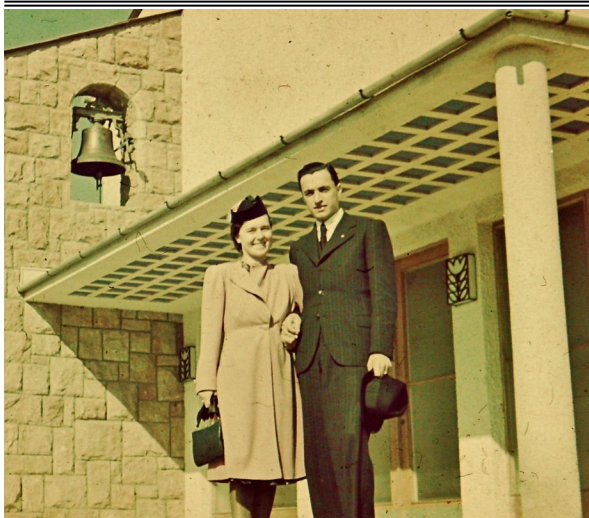
Joó Imola: Anyuka

Az **Áldás, Békesség** előző számában közöltük Joó Imola visszaemlékezését édesapjára, ahogyan a családon belülről látta őt. Most ezt kiegészítve édesanyjáról, Joó Sándorné Máthé Imoláról, a mi számunkra: Mollly néniről is megemlékezünk. Köszönjük neki ezeket az emlékeket egy akkori hívő nagycsalád életéről. A világban uralkodó önző és család-ellenes törekvések ismeretében ez ma is keresztyén bizonyoságtétel.

Joó Sándor és Máthé Imola a Kálvin téri református egyház leánykörében ismerkedtek meg egymással, ahol a fiatal teológus mint segédlelkész, Máthé Imola pedig a kör vezetőjeként dolgozott. Hosszú házasságuk gyökere ide nyúlik vissza, amelyre Isten ugyan-

itt, 1938-ban kötött esküvőjükön adta áldását. A fiatal pár kezdetben a Gábor Áron utcában lakott, az istentiszteleteket is a 10-es számú házban lévő lakásban tartották, mivel a Torockó téri templom és a parókia akkor még nem épült meg. Első gyermeküket, ifj. Joó Sándort ide hozták 39-ben haza, és Gyula egy évvel később szintén itt próbálgatta először a hangját... – A közben felépült parókia új lakásába érkeztek 42 után sorjában a többiek: Imola, András, Géza, Árpád.

Aztán besötétedett a világ. Irá-

nyíthatatlan hatalmak üldözték más felekezetek milli-
óit, küldték halálba az ártatlanok tömegét. A pasaréti
református pap házában sokan találtak ezek közül az
emberek közül átmeneti otthonra. A pincében bújtak
meg az üldözők elől, akik nem egyszer erőszakkal
akartak behatolni oda. Egyszer egy részeg német ka-
tona elé állt az akkor Gézával terhes édesanyánk,
hogy megvédje a pince lejárátát, lakóit. A katonára
a nem várt ellenállásra elővette a pisztolyát és lőtt. De
mivel olyan részeg volt, hogy már célozni sem tudott,

a falba ment a
golyó. Ezt a
lyukat soha
nem falazta be
senki az évek
folyamán, és
még évtizedek
után is figyel-
meztetett a
múltra.

Fischer Sán-
dor, a két kar-
mester Fischer
édesapja is
nálunk húzó-
dott meg a fele-
ségével. Sok
más művésszel

egyetemben! De az utcáról is ka-
n ide menekültek. Gobbi Hilda
könyvében kb. 40 emberről van
szó, akiket a lelkész és felesége
mentett meg a biztos haláltól.

Édesanyánk Zeneakadémiát
végzett, nagyszerű zongorista volt.
Bartók is tanára volt. Ám az életé-
nek ez az oldala javarészt bezárult,
mert a férje oldalán nagyon sok
más dolog foglalta le az idejét,
erejét. Minden egyes gyerek gond-
ja az ő vállát nyomta, hiszen egy
pap-családból származó gyerek
már eleve rossz kártyával indult el
a szocializmust építő világban.
(Saját személyem kétszer nem fe-
lelt meg a pesti Zeneakadémia
felvételi vizsgáján. Ezért vagyok
Bécsben, és ott eléggé megfeleltem,
mert az ottani egyetemen tanul-
hattam, és évtizedekig tanít-
hattam...)

Szüleink közösen vállalták az
árvaház gondját a háború után, és
voltak olyan lakóvendégek nálunk,
akik hónapokig, sőt évekig velünk

Pasaréti egyház Keselyű úti árvaháza

laktak. Mező László, a híres csellista, 7. gyerekként több éven át testvérünk volt – mind a mai napig megmaradt annak. Apuka testvére, Joó Mária Judit, Mancsi néni is lakótársunk, családtagunk volt. Mindezt Anyuka tette lehetővé, gondoskodva mindenről és mindenkiről. Amellett az első magyar zenei általános iskolában is tanított, hiszen egy fizetésből nem lehetett ennyi embernek megélni. De arra mindig volt ideje, hogy beszélgessen a férjével, megbeszéljék a problémákat együtt. Emlékszem a csukott ajtókra, a bezárt szobából kiszűrődő halk hangokra. Másnap Apuka megindult a városban bizonyos (zsidó) családokat meglátogatni, némely papírokat (a veszélyhelyzetben kiállított keresztleveleket) „ottfelejtve”... A felesége visszatarthatta volna ezektől a veszélyes utaktól, hiszen egy fészekalja fióka volt rájuk bízva, de ő is bátran vállalta az életüket mentő akciókat.

Az üldözések után is mindig volt lakója az alagsornak: legutóbb egy Zsuzsa néniére emlékszem, akinek mi gyerekek naponta levittük az ebédet. Egy napon aztán borzasztó gázszagra ébredtünk. Zsuzsa néni kinyitotta a gázcsapot. A nagytiszteletű asszony lé-

lekjelenléte, gyors intézkedése megmentette a nénit. Ha akkor valaki rágyújtott volna egy cigarettára!

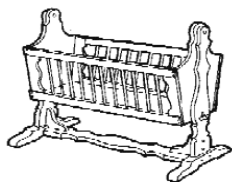
De ahogy eddig is, mint mindig, odafönről vigyáztak ránk, járhattuk tovább az életünk útját.

Végül hadd mondjak annyit: Dr. Joó Sándorné Máthé Imola, akinek az életéről és a munkájáról még nagyon sok mindent el lehetne mondani, méltán viselte a férje nevét, aki nélküle nem tudott volna az lenni, aki az évtizedek folyamán olyan sok ember számára lehetett: gyóntató, lelkigondozó, barát, testvér, és végig alázatos szolgálója Urának.

Joó IMOLA

Családi hírek

2020. augusztus 24. és október 18. (lapzártta) között a következőkről számolhatunk be:

Megkereszteltük:

Sebestyén Sándor
Tarnói Hanna Gréta
Horváth Hanga
Bajmóczi Barnabás
Varsányi Eliza Veronika
Metzing Sámuel

gyermekeket.

Imádkozunk értük!

Házasságát megáldatta:

Egressy Tamás Zoltán
és Békési Kata

Szemkeő Gábor
és Szilassy Dorottya

Laluska János és Békési Réka

Dr Pálffy Miklós és Muskáth
Bianka Alexandra

Imádkozunk értük!

Eltemettük

Dr Széplakiné Kalló Ágnes

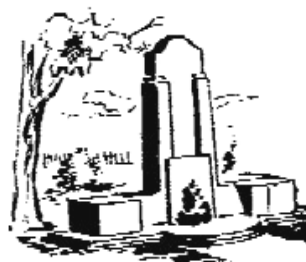
Kamuthy László

Horváth Károlyné

Egey Tibor

testvéreinket.

*Imádkozunk
a gyászolókért!*

Elindultak a gyülekezeti tanfolyamok

Istennek adunk hálát, hogy a járvány második hulláma ellenére elindulhatott több tanfolyam a gyülekezetben. A megszokottnál hamarabb kezdtük meg ezek megtartását, számítva egy esetleges korlátozásra, amikor személyesen nem lehet találkozniunk. Szeptember 6-án indult a konfirmációra felkészítő első év. Örülünk a szép létszámnak, de szomorúak is vagyunk egy kicsit, hiszen a gyülekezet létszámát tekintve, többen kellene legyenek ebben a csoportban. Szintén 6-án kezdtük meg a második évesek oktatását, vasárnap délutánonként. Ők a tavaly tanult anyag második felét veszik most. Nagy várakozással tekintünk mindig a felnőtt konfirmandus csoport első órája felé, mely idén szeptember 29-én volt. Itt többen akadályoztatva voltak, így a végleges létszám csak most, e sorok írása idején alakult ki. A gyülekezeti, kéthetente hétfőn tartott bibliaismereti tanfolyamot azonban nem kezdtük el. De így is hálás a szívünk, hogy a tavaly elmaradt órákat, melyeken a Cselekedetek könyvének magyarázatát hallhatták a résztvevők, be tudtuk fejezni, augusztus végétől három hétfő este megtartva az alkalmakat. Bizunk benne, hogy az új tanfolyam nem elmaradt, hanem elhalasztódott későbbre. Ha az Úr akarja és élünk, a Thesszalonikaiakhoz írt leveleket tanulmányoznánk. Addig is kívánok mindenkinek jó, otthoni Igetanulmányozást!

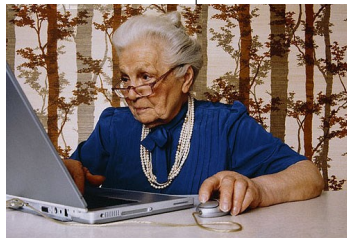
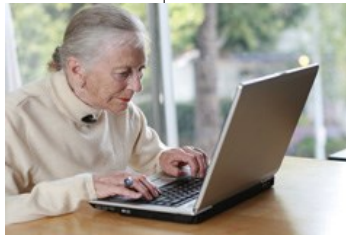
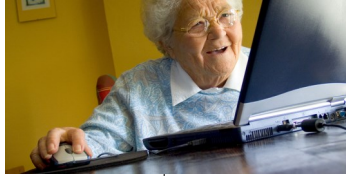
HORVÁTH GÉZA, LELKIPÁSZTOR

Női kör a COVID-19 vírus járványhullámok idején

Az első járványhullám kezdetén, március 10-ig tartottuk a szokott helyen és időpontokban bibliaóráinkat. Egy idő után nagyon kezdetek hiányozni az alkalmak. Végül április 14-én indultak el, online a bibliaórák. Címjegyzéket készítettünk, és akik rendelkeznek e-mail címmel, és azt meg is adták, kaptak rövid, írásos áhítatot a keddi alkalmak idejére. Ezt rendszerint hétfőn küldjük szét. Vannak, akiknek külön is el kell küldenünk, mert a közös listáról valamiért nem érkezik meg hozzájuk a levél. Erre is szeretnénk megoldást találni.

A bizonyásgtételek küldése újabban kiegészülhet azzal, hogy akinek van lehetősége rá, hogy digitális felvégre mondja, az övét hanganyag-cím formájában is szétküldhetjük. Az írásos formára azonban továbbra is szükség van, mert egyrészt nem mindenkinek van számítógépe, másrészt van, aki nem tudja megnyitni a hanganyagot. Több testvérünk vállalja, hogy az írásos anyagot kinyomtatva eljuttatja a rászorulóknak. Ők között vannak olyanok, akik meggyengültek, nehezen mozognak. Ha valaki gyengébben lát, nagyítva is megkaphatja. Olyan is akad, aki telefonon hívja fel a testvért, és úgy olvassa be, vagy mondja el a szolgálatot.

Örömünkre szolgál, hogy vannak 80+ testvéreink, akik a járvány alatt ásták bele magukat a számítógép használatába (a fenti képek viszont csak illusztrációk!). Egyrészt az

igei alkalmak hiánya, másrészt a kapcsolattartás könnyebbége készítette erre őket. (Jó lenne elérni nálunk is, amit a finneknél nemrég vezettek be, hogy a nyugdíjasokhoz időről-időre kimennek számítógépes munkában jártasak, segíteni nekik.)

Nagy ajándék volt, hogy július 7-től szeptember 15-ig, a második járványhullám bekövetkeztéig, délelőtt 10-kor, a gyülekezetünk honlapján meghirdetett óvintézkedések tartásával, a templomban tarthattuk az alkalmainkat. Még egy csendes délelőtre is így kerülhetett sor. Legnagyobb sajnálatukra/sajnálatunkra, az esti bibliaórákra járó, többnyire még dolgozó testvéreink ebből kimaradtak.

Szeptember közepe óta ismét virtuálisan töltökezzünk. Az online alkalmak azonban nem helyettesítik a testvéri közösséget. Ennek némi pótlására többen hívják fel telefonon egymást, vagy érdeklődnek hogyan látjuk felől e-mail-ben. Aki rászorul, és kéri, annak tudunk imatámogatást is adni.

A bibliaóra, a testvéri közösség, ilyen módon nem pótolható. Nem lehet a szolgáltatásunk jelentős részét sem ilyen módon végezni. Így bizony nagyon hiányzik például a család, hiányoznak az idősothonokban élő testvéreink, illetve a beteglátogatás. Az azonban bizonyos, hogy a COVID-19 világjárvány Isten tudtával tört ki, és Ő vet annak majd véget is. Jó, hogy *"Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak."* (Róm 8,28)

B.M.

Világ-egyetemi előadások

Betartva az óvintézkedéseket – a maszkot és a távolságtartást – folytattuk a kilenc éve megkezdett sorozatunkat. A témaválasztásra rányomta bélyegét a mindenkit foglalkoztató járványhelyzet.

Erdélyi Judit szeptember 4-én *Hogyan gondolkozzunk a védőoltásokról keresztényként?* címmel áttekintette a védőoltások történetét. Érdekességként említette például, hogy védőoltást már akkor is alkalmazták pusztán tapasztalati alapon, amikor még a kórokozókat nem is ismerték. Kitért arra is, hogy számos álhír gyengíti a védőoltások iránti hajlandóságot, ami a teljes társadalom számára veszélyt jelent.

Varga Gábor pedig október 9-én a vezetőse alatt végzett kutatómunkának egy most aktuális témáját ismertette – a nyálból kimutatható koronavírus fertőzöttséget. ...sarat csinált a nyállal - az orálbiológus nézőpontjából című előadását megalapozta a száj bio-

lógiai felépítéséről és a nyál szerepéről tartott bevezető. Ezután rátért a COVID19 kimutatásának nehézségeire, s arra, hogy ebben a kutatómunkába hogyan illeszkedik a nyál, mint lehetséges minta-forrás.

Mindkét előadás és a hozzájuk csatlakozó ábrák meghallgathatók, illetve megtekinthetőek a refpasaret.hu honlapunkon az Egyéb anyagok rovatban.

Sajnos el kellett halasztani az őszi evangélizációt

Szeptember elején még reménykedtünk, hogy idén is megtarthatjuk az évtizedek óta szeptember utolsó teljes hetében esedékes őszi evangélizációnkat. De sajnos az igehirdető - Sípos Ajtony Levente - környezetében úgy alakult a járványhelyzet, hogy nem tudta vállalni a szolgálatot. Ezért elhalasztottuk az evangélizációs hetet olyan időkre, amikor erre már kockázatmentesen nyílik lehetőség. Addig is adjunk hálát Istennek azért, hogy az istentiszteleteket és bibliaórákat az óvintézkedések betartásával megtarthatjuk, és imádkozunk, hogy Isten vegye el rólunk ennek a járványnak a terhét, illetve amíg az itt van, adjon népének türelmet és békességet a korlátozások között is!

H.G.

Világ Egyetemi Előadások				
Nyitólap				
Lehekötések				
Prezbiterium				
Csoportok				
Alkalmak				
Prédikációk				
Fák között				
Áldás, békesség!				
Egyéb anyagok				
Világ Egyetem				
Csendesnapok				

Már több ezer, többünkben megfogalmazódott az igény, hogy gyorsan változó környezetünk jelenségét, szellemi és tudományos áramlatát keresztény szemmel értelmezzük. Együtt keressük világtársi kérdésekre, hogy ne a pusztán földi dimenziókban, Isten nélkül létező világ kezdetétől kezdve gyökeret a Szentírás akárcsak gondolkodásában is.

Az előadásokat és az azt követő beszélgetéseket havi rendszerességgel minden hónap első péntekén, délután 6 órai kezdettel.

Az alábbiakban találja a korábban elhangzott előadásokat.

Dátum	Letöltés	Cím	Alapige	Előadó
2020-10-09		"...sarat csinált a nyállal..." - az orálisbiológus nézőpontjából	Zsolt 91:1-15	Dr. Varga
2020-09-04		Hogyan gondolkozunk a vedőoltásokról keresztényen?	4Móz 6:24	Dr. Erdélyi
2020-03-06		Bod Péter a tudós lelképésztér	2Tim 1:7	Gauder K. Botond
2020-02-07		Fák Budapestén és a szivünkben		Vicsizán Z.
2019-11-08		Mindennek rendelt ideje van	Zsolt 127:1-2	Dr. Rónai Zoltán
2019-10-11		Az abortuszról keresztényen szemmel	Pred 11:9	Szemes

a templom előtt, szabadtéren.

Ősszel visszaálltunk a zoom-os próbáinkra. Mindnyájunknak hiányoznak az igazi próbák, de mivel addig is szeretnénk látni egymást, lelkileg közösen is épülni, egymásért imádkozni, és újabb művekkel készülni, amíg a karantén idejét éljük, igyekszünk ezt a lehetőséget kihasználni, amennyire lehet...

Egy korábbi kórustagunk rövid megta-pasztalását szeretnénk még közzétenni a testvéreknek.

--

Az énekkarnak néhány éve távollévő tagja vagyok. 94 éves édesanyámmal élek Gyön-

győsen. Nemrégem felhívtott Pasarétről egy kedves asszonytestvér (Enikő):

- Ugye jól vagytok? – kérdezte.

- Nem – válaszoltam. Mentőautó jött édesanyámért, mert a sérvével rosszul volt.

Megijedtem, hogy talán műteni fogják. A gyöngyösi énekkarban azt énekeltük: „végig el hát mindent, csak önmagadat add, és nem lesz nálad gazdagabb.” Erre akkor még nem voltam kész. Utána sms-ben a Zsolt 46,2-t kaptam:

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk!

Igen bizonyos segítség a nyomorúságban.”

Hálás vagyok, hogy akkor többen is imádkoztak értünk a testvérek közül, mert nem volt könnyű az a három óra, ami után végül hazaengedtek

minket. Hála Istennek, hogy valóban megsegített a nyomorúságban.

BERZÉTEI KLÁRA

Az ifjúság hírei

A Jóséb-Basebet ifi csendes-hete és őszi csendesnapja

Istennek hála, idén is összegyűlhetett az ifi a neszélyi konferenciатеlepen, és hangozhatott az igehirdetés. Délelőtt Szepesy László, gyülekezetünk lelkipásztora tanított a hálaadásra a Zsoltárok könyve alapján. Arra is emlékeztetett minket, hogy töltekezés és lemerülés helyett folyamatos kapcsolattartásra van szükségünk Istennel. Utolsó nap ezt a kérdést hoztuk útravalóul: hisszük-e, hogy Isten minden tette jó? Az erre adott válaszunktól függ ugyanis a hálaadásunk. Este Százvai László kisvárdai lelkész is hirdette Jézus feltámadását a Biblia válogatott részei alapján, és hívott Istennel még szorosabb közösségre.

Reggel együtt gyakorolhattuk a hálaadást, és könyöröghettünk Istenhez. Azután délelőtt egy-egy órára elvonultunk egyedül imádkozni, és tanulmányozni a Szentírást. Kisebb csoportokban is összegyűltünk, és megosztottuk egymással a gondolatainkat. Volt miről beszélni: folyamatosan tapasztaltuk Isten jelenlétét és munkáját.

Délután játszottunk, kertet gondoztunk, vagy beszélgettünk. Azok a csendes heti beszélgetések! Sokunknak élénken él az emlékezeté-

ben egy-egy ilyen áldott beszélgetés, ami maradandó nyomot hagyott bennünk. A héten valóban sikerült hátrahagyni a hétköznapi életünkkel járó feszültség, fáradtság, izgalom és sietség nagy részét, ezért tudtunk elmélyülten egymásra és Istenre figyelni. Utolsó este, a hullócsillagok nézegetése előtt, szűkebb körben megosztottuk egymással, hogy ki mit forgat leginkább a szívében az elhangzottakból. Talán el is jött már az ideje, hogy újra elővegyük a jegyzeteinket és megnézzük, hogy nem felejtettünk-e el ezekből valamit.

Október elején elmentünk kirándulni a Hármashatárhegyre. A megtört erejű őszi napsütésben sárkányt eregettünk, métáztunk, és letelepedtünk a domboldalra, hogy újra együtt figyeljünk a Jézusról szóló igehirdetésre. Jól esett az utolsó meleg napok egyikén közösen imádkozni, és hallgatni a tanítást.

PATARTICS BÁLINT

Konfis hírek

A tavaszi karantén a konfirmendus óráknak is rövid úton véget vetett. Félben maradt az órák, későbbre került a konfirmáció. Kérdéssé vált a nyári hét is, amit azonban június végén mégis megtarthatunk. Igaz, nem Neszmélyen, a szokásos formában, hanem a templomban, napközis hétként. A különleges felállás ellenére 24 fiatal vett részt rajta. Délelőttönként Mózes és népe történetét követhettük nyomon, hogy hogyan vezette őket Isten, és hogyan gondoskodott róluk, valamint hogyan valósul meg a gondoskodása a mi életünkben is, ezáltal megismerve, hogy ki is és milyen Isten, a mi Istenünk: mindenható, beszélő, szabadító, gondviselő, szerető, és nekünk Jézusban szövetséget ajánló Isten. Délutánonként nagyokat kirándultunk. Voltunk a Hármashatár-hegynél, ahol egy jót métázhattunk, Pátyon a Mézeshegyen, itt megvívtuk a számháborút, valamint az Árpád kilátónál, ahol foci és társasozás volt. Csütörtökön a templom udvarán csapatvetélkedőkben mérhették össze magukat a konfisok, pénteken pedig egy közös grillezéssel zártuk a hetet, ahol kis csoportokban mindenki elmondhatta, mit értett meg a héten, hogyan érezte

magát. Hálásak vagyunk, mert szinte olyan volt, mintha Neszmélyen lettünk volna. A kis csapat úgy összekovacsolódtott, és olyan szeretetben volt egymással, hogy csoda volt átélni, és tapasztalni: Isten ebben a helyzetben is milyen kegyelmesen őriz, és áld meg bennünket.

Szeptemberben ismét megkezdődtek a konfis alkalmak. Minden őszelel tartunk ilyenkor egy hétvégét nekik, ami idén azonban elmaradt. Helyette egy kirándulásra invitáltuk a lelkes kis csapatot. A borongós idő ellenére 16 fiatal vállalta a kockázatot, nem hiába, hiszen a kezdeti eső ellenére, nem áztunk el. Pasaréten még zuhogott az eső, de amint a busz elérte Páty határát, mintha elvágták volna. Száraz lábbal járhattuk meg az utunkat, még a nap is előbúj. Az úti cél ismét Páty volt, ezúttal azonban a mezőket, vadász leseket és őszi tájat csodálhattuk meg. A réten meghallgattunk egy áhitatot, arról, hogyan és miért is érdemes Isten igéjét, a Bibliát olvasnunk. Mert ezen keresztül ismerhetjük meg őt, tudhatjuk meg, hogy mi a célja velünk, hogyan tudunk neki engedelmessé válni, szabadon élni a világban.

H.L.

A Kaleb ifi hete

A Kaleb ifi csendeshete nyár vége felé, augusztus 17-22. közt volt megtartva. Idén rendhagyó módon nem Neszmélyen, hanem Pásareten töltöttük a hetünket. Emiatt többen kicsit szomorúak voltunk, mivel nagyon szerettünk volna Neszmélyre menni, de megértettük, hogy a vezetőink miért így döntöttek. Viszont az, hogy nem mehettünk Neszmélyre, ráébresztett minket arra, hogy nem természetes az, hogy van egy hely, ahova mehetünk nyaranta, ahogy az sem, hogy egészségesek lehetünk, mindezek Isten ajándékai, amiért hálával tartozunk Neki, ha megadta.

A héten Dávid életét vettük végig és azt tanulmányoztuk, hogyan irányította az ő életét Isten, hogyan merte teljesen rábízni magát, bármi is érte. A délelőtti alkalmakat Árvavölgyi Béla tahitófalusi lelkész tartotta, délutánonként pedig más előadóktól különböző témákat hallhattunk, többek közt egy bizonyágtételt. Az összes alkalom elképesztően tartalmas volt, mindegyik által megszólított minket Isten, bár sokszor egészen más vált fontossá valamennyiünknek. Nem is tudnám felsorolni, hogy milyen témákban, kérdésekben szólított meg minket az Úr, mert annyira sok és annyira különböző üzenettel látott el minket. A nagyobb témák Isten vezetése és az Ő terve a mi életünkre nézve; a gyülekezetben és az ifiközösségben betöltött szerepünk és ezek jelentősége a mi

életünkben; a vágyaink és ezen kísértéseknek való ellenállás voltak.

Az alkalmak utáni kiscsoportos beszélgetések, illetve a délutáni kötetlen beszélgetések, és a közelben tett séták mind közelebb hoztak minket egymáshoz és Istenhez. Megosztottuk egymással, hogy mire világított rá Isten az életünkben, és miben kellene változtatnunk, és mik azok, amikkel már Isten kegyelmével megküzdöttünk. Hiszem, hogy ezen beszélgetések által közelebb kerülhettünk Istenhez, és még a közösség javát is szolgálták. Persze nem maradhattak el a játékok sem, több délután is tovább maradtunk, és társasjátékoztunk. Nagyon jó volt a hosszú karantén után egy hetet így újra együtt tölteni!

Egy dolog volt, ami nehezítette az ígére való figyelésünket, mégpedig az, hogy minden este kiszakadtunk a csendeshétből a világba, a mindennapi életünk helyszínére, és aztán reggel igyekeztünk visszatérni a csendbe - de legalább megtapasztaltuk azt újfent, hogy bármennyire is jó nekünk az ifiközösségben, a templomban, nem vonulhatunk ki a világból, hiszen itt a helyünk, itt van feladatunk. A világnak látnia kell az életünkön, hogy az más, hogy nem vagyunk egyedül, mert Isten mindig velünk van.

Nagyon hálás vagyok azért, hogy a járvány ellenére lehetett idén is csendeshetünk, és hálás vagyok az ifitagokért, szolgálókért, a gyülekezetért, de legfőképp az elhangzott Igéért.

EGY KÁLEBES

PIKK – Focikupa 2020

Hosszú ideje vártuk, hogy megrendezésre kerülhessen a sokak által szeretett, és évek óta szinte hagyományként megtartott focikupa. A korábban kitűzött tavaszi időpont a vírushelyzet miatt halasztásra került, így végül, néhány hónappal megkésve, szeptember 26-án, hála Istennek, sor kerülhetett erre is.

Az eseményhez közeledve volt bennünk egy kis aggodalom, hogy a kitűzött napon megrendezésre kerülhet-e program. Ennek oka az volt, hogy az előrejelzések a nap első felére, pont ami nekünk lett volna szükséges, esőt írtak, ami mellett nem lett volna olyan egyszerű és örömteli a focizás. Mégis aznap, Istennek hála, egy csepp eső se esett, így teljességében megrendezésre kerülhetett az eltervezett esemény. Emellett olyan jó hangulatban és szeretetben telt a program, hogy még a hűvös-szeles idő mellett is örömmel és hálával élhettük meg a délelőttöt.

Miután minden játékos, szervező és szurkoló megérkezett, egy áhítattal kezdtük meg a napot. Az áhítatot lezáró imádság után bemelegítettek a játékosok, és ezután kezdődhettek is a mérkőzések. Az idei focikupán 5 csapat mérte össze az erejét. A 4 pasaréti ifjúsági csapat mellett Pátyról is érkeztek játékosok, akik már korábban is örömmel részt vettek e programon. A mérkőzések rotáció formájában játszódtak le, így az addig várakozóknak, melegítőknak, szurkolóknak volt lehetőségük beszélgetni, vagy akár a mérkőzések alatt közeli kávézókból beszerzett tea mellett melegedni.

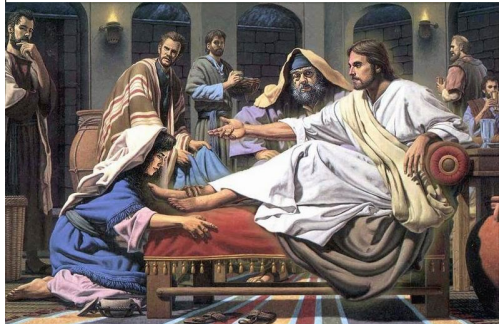
A mérkőzések után következett az eredményhirdetés, ahol különféle díjak kerültek kiosztásra. Egyrészt érmekeket kaptak a játékosok, másrészt egy kupát is kiosztottunk az idei focikupa ún. gólkirályának.

Összességében hálásak vagyunk Istennek, hogy amikor elérkezett a szombati nap, addigra mindent elrendezett számunkra, és ilyen jó hangulatot is adott külön ajándékként. *(a csoportkép az hátsó belső borítón!)*

PIKK: Összifi

Istennek hálás szívvel adjuk hírül, hogy szeptember 20-án, hosszas szünetet követően újra összevont alkalomra gyűlhetek össze a gyülekezeti ifjúsági csoportok. A vírushelyzetre való tekintettel mindannyian maszkban vettünk részt az igehirdetésen, a székek egymástól másfél méteres távolságra voltak elhelyezve.

Az igét Czako Zoltán lelkipásztor hirdette, melyet Lukács evangéliumának a 7. fejezetéből, a 36-tól az 50. versig terjedő szakaszból olvasta fel. Az igehirdetés alapüzenete a hívó ember világhoz való kapcsolódását vizsgálta. A lelkész gyakorlati példákkal illusztrálta számunkra, hogy mik lehetnek a jelei annak, ha Jézust követjük a mindennapokban, és egyedül az Ő tetszése szerint igyekszünk élni, vagy engedünk a világ csábításának, magyarán többfelé sántikálunk. Sajnos sokunk életében előfordulhat az, hogy teret engedünk valamilyen hamisságnak, kinyitjuk szívünket egy olyan dolognak, ami később bálványá növekszik. Az ilyen dolgok nagyon könnyen és hatásosan alá tudják ásni Istennel a kapcsolatot, aminek később nagy ára lesz. Engedjük Jézusnak mindezek után, hogy beleszóljon az életünkbe? Ő rá szeretne mutatni arra, amik számára nem kedvesek, a Vele való szeretetkapcsolatot ellehetetlenítik. Mindezt Jézus irántunk való szeretetéből teszi. Ő velünk élő kapcsolatban kíván lenni, és ennek egyedüli akadálya mi magunk lehetünk.

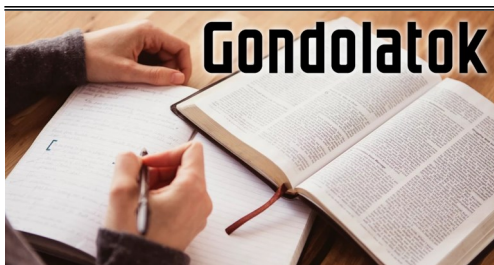
Ezt követően rátértünk a hívó ember gyülekezeti életének jelentőségére, alaposabban foglalkozva a szolgálat fontosságával. Jézus iránt való buzgólkodásunk elmaradhatatlan jele a gyülekezeti szolgálat.

Az az ember tud odaszánt szívvel szolgálni, aki átélte Jézus iránta való szeretetét, és ez őt szeretetre indítja. Azonban a szolgálat sok áldozatot, feladást követel szabadidőnkől, ami ugyancsak felveti a kérdést mindannyiunkban: engedjük-e, hogy Jézus határozza meg azt, hogy mit kezdünk szabadidőnkkel, tudjuk hozzá igazítani időbeosztásunkat, éget-e a vágy, hogy mások számára bizonyosságot tegyünk Jézus megváltó munkájáról? Az az ember, aki valószínűleg átélte Jézus bűnből való szabadítását, és mindezért

Isten gyermekének nevezetik, vágyat kell, hogy érezzen szívében, hogy ezt az örömhírt mások is átélhessék. A felolvasott igeszakaszból kitűnik, hogy Jézus pontosan ezzel a szeretettel tekintett a környezetére, és aki bűnbánattal Őhöz fordult, azt Ő nem küldte el. Vizsgáljuk meg őszintén magunkat: bennünk ott rejlik ez a menteni vágyó szeretet, amivel Jézushoz vezethetünk életüket?

Hatalmas öröm volt az ifisek számára újra együtt lenni a templomban, és közösen hallgatni Isten igéjét. Az ilyen alkalmakkor látjuk meg igazán, mekkora kincset jelent a közösség, amelyben egymás hite által épülhetünk, és Isten ma is élő szavát hallhatjuk.

GÁBRIEL ANDRIS

Hasznos recept

Az 1980-as években történt. Cseri Kálmán nagytiszteletű úr, az őszi evangélikai összehívta a frissen megterteket. Gondja volt arra, hogy kinek-kinek a legjobban emészthető lelki táplálék juthasson. Egy ilyen alkalom végén, egy fiatalasszony, azt a kérdést tette fel, hogy hol, mikor s mivel szolgálhatna az Úrnak, mert ő már nagyon vágyik erre?

Valakiből ki is csúszott a kéréstlen, gúnyos véleménynyilvánítás:

– „Nem gondolod, hogy ez a kérdés egy kicsit korai még?!”

Még mielőtt szócsatává fajulhatott volna a beszélgetés, lekipásztorunk magához vette a szót.

– Nagyon köszönöm, hogy megosztotta velünk a gondolatait – közben kedvesen az asszony felé fordult. Jó, hogy feltette ezt a fontos kérdést. Ha komolyan gondolta, akkor az a válaszom, hogy már ma este, miután ellátta otthon a családot, el is kezdheti. És ugyanezt teheti itt, ma minden jelen lévő. A szolgáló feladata annyi, hogy vegye elő a Szentírást. Tanuljon meg minden nap legalább egy megértett igét. Szórol-szóra pontosan, az igehely megjelölésével együtt! Ez az első, fontos lépés ahhoz, hogy a hívó ember az Úrnak szolgálhasson. Gondoljunk csak bele, ez 365 ige évente. Ma este, az lehetne az első, amiről a mai órán beszélgettünk:

„Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)

– Tanulás közben szabad azon is gondolkodni, hogy ez az ige, vajon hordoz-e személyesen nekünk is valami fontos üzenetet? S hogyan lesz ebből szolgálat? – azt majd a következő alkalmak során, lassan megmutatja nekünk az Úr.

Ez a recept majd 40 éves, de még ma is működik. Megérné napjainkban is, minél többünknek kipróbálni!

RÉSZLET MÓRAY INKE
ELEKTRONIKUS LEVÉLBŐL

„Beszéljétek a nép előtt nagy csudáit, melyeket tölt!” (RÉ 105/1)

Véletlen, szerencse, pech? – Gondviselés! – Hogyan lettem klinikai orvos?

Nyolcvanas éveim második felét kezdem, van mire visszatekinteni. Szűkebb körben mesélve történeteimet felmerült, hogy azok nagy távlatból, hittel értékelve lélekerősítők lehetnek fiatalabbak számára is. Egy mondatban összefoglalva az alább részletezendőket: életutam számos eseménye bizonyítja, hogy a Gazdánk (Gyökössy Endre szóhasználata) nem csak „teremtett”, hanem „megtart és igazgat mindenedet.”

1934 nyarán a szülészetről a Debreceni Református Kollégiumba vittek haza Édesapám szolgálati lakással járó beosztása miatt. Itt nőtem fel, és kezdtem tanulmányaimat. Az utolsó itteni gimnáziumi évemben egy csendes nap során teljesedett ki neveltetéséből adódó „hagyományos” keresztyén felfogásom a krisztusi megváltás jelentőségének felismerésével, elfogadásával. (A meghívott két nagyhatású evangélikátor egyike Sarkadi Nagy Pál püspökladányi lelkipásztor volt, akit jó harminc évvel később a pasaréti gyülekezetben prédikálva láttam újra.)

Utolsó két gimnáziumi évemet a Sárospataki Református Gimnáziumban végeztem. Erre egészségi okból tartós levegőváltásra ítélt öcsém kíséretjeként került sor. Akkor nem érttem e változás miértjét. Érettségiző évemben iskolatársaim megválasztottak a Rákóczi Kör ifjúsági elnökének. Ez azzal a kiváltsággal járt, hogy az igazgatói iroda melletti szobában lakhattam két hívó barátommal. Ablakunk arra az erkélyre nyílt, ahova az igazgatói irodából lehetett kimenni, ahol fontos vendégeket is elszállásoltak. Érettségi előtt nem sokkal egy reggel ismerős sétálgatott ott. Örömmel ismertük fel egymást. Ő korábban Debrecenben édes-

apámnak kedvelt egyetemista segítőtje volt a Kollégiumban. Most a megyei oktatási osztály vezetőjeként jött Patakra ellenőrzésre. 1950-ben – családi-és iskolai egyházi háttérem miatt – e nélkül a találkozás nélküli aligha kerültem volna a Borsod-Abaúj-Zemplén megyéből a Debreceni Orvostudományi Egyetemre pályázók listájának élére.

Akkoriban a kitűnően érettségizetteket a főleg párt- és DISZ-funkcionáriusokból álló Felvételi Bizottság csak „elbeszélgetésre” hívta. Az elnök ismertette adataim közül Édesapám foglalkozását (református kollégiumi igazgató) és érettségim származását, majd sorjázta a kérdések arra koncentrálva, hogy hogyan fogom elsajátítani a dialektikus materialista szemléletet, amit minden orvostól elvárnak. Válaszom, hogy „amiből vizsgázni kell azt meg fogom tanulni”, nem elégítette ki őket. „Hiszel Istenben, vagy nem?” – hangzott az utolsó (indulatos) kérdés, amire egy szóval válaszoltam: „hiszek”.

Édesanyám megkönnyezte a választ mondván: „Ferikét nem veszik fel az egyetemre.” A néhány hét után megérkező értesítés arról tudósított, hogy felvettek. Csak évek múlva derült ki a nem várt döntés „földi mechanizmusa”. Felvételem évében olyan professzor volt az Orvosegyetem rektora, aki a harmincas években középiskolásként édesapám kitűnő diákja volt. Szüleim akkori otthona közelében lakván rendszeresen segített a kijavításra váró iskolai dolgozatok haza- és visszaszállításában. A történet szerint felvételimkor a döntő bizottság vezetőjeként ilyesformán érvelt mellettem: „ne féljünk a tehetséges, de átnevelésre szoruló ifjakat felvenni, inkább bízzunk az ideológiánk győzelmében, minthogy elveszítsük az ilyen pályázókat.” Ugyancsak utóbb tudtam meg, hogy a Rektor hasonló érveléssel pozi-

tív döntést ért el két másik, a felvételin hitét megvalló pataki diáktársam esetében is.

A tudományos diákköri tevékenységet másodévesként el lehetett kezdeni. Jeles kémiavizsgám után elkezdtem járni a Vegytani Intézetbe. A kötelező egyéves előképzés után harmadévesen jelentkeztem, hogy szívesen dolgoznék a Professzorunk által kijelölt pályamunkán. Nekem abból a témakörből adott feladatot, amelyet ő már közel három évtizede kutatott (jódmeghatározó módszerek). Korábban ez nem fordult elő. Otthon megtudtam, hogy a Professzor ugyanabban a Debrecen-közeli nagyközségben nevelkedett, ahol anyai nagyapám igazgató-tanító volt. Édesanyámmal csaknem egyidejűleg voltak egyetemi hallgatók, jó barátságban. Az is hamar kiderült, hogy a díjazott pályamunkánál többet ért egy országosan is alig ismert, értékes metódus részleteinek a megismerése.

Az ötödév végén izgalmas kérdéssé vált az elhelyezkedés. Az „átnevelés” az egyetemen nem sikerült, sőt a templomba járásról sem szoktam le. Így azt láttam reálisnak, ha egyetemi állásra nem pályázom. Mielőtt megérkezett a kijelölt munkahelyem megnevezése, egykori pataki szobatársam – aki tudta, hogy milyen kórházi állásokat pályázom – meglepő hírt közölt velem. Édesapja, aki elméleti intézetigazgató volt, üzeni: felterjesztett központi gyakornoki állásra az intézetébe. Indokainak egyike (talán a legfontosabb) szerint állatkísérletes programjához olyan munkatársra lenne szüksége, aki ért a jódmeghatározáshoz. Így lett első munkahelyem a Debreceni Orvostudományi Egyetem. Két rendkívüli évet töltöttem abban az intézetben. A legnagyobb érték nem szakmai: ott ismerkedtem meg későbbi feleségemmel, akivel több, mint hatvan éve élünk boldog házasságban. Szakmai szempontból is igen hasznos volt ez a két kutató-oktató évem, sok ismerettel gazdagodva.

Az is érdekes, hogy mi a fő oka, amiért az itt töltött idő csak két év lett. Egyik hívó

(katolikus) csoporttársam, akivel medikus éveink alatt nagyon mély barátság épült ki közöttünk, a Gyermekklinikára került. Ismerte tevékenységemet, és azt is tudta, hogy eredetileg kórházi gyermekorvosi állásokat pályáztam. Amikor a Gyermekklinika igazgatójának akadémiai doktori fokozatához jódivizsgálatokat igénylő kiegészítésre volt szüksége, ő tájékoztatta adataimról. Nem mellékesen 1944-ben, amikor Debrecenből Budapestig menekültünk és ott tüdőgyulladásom lett, az akkor ugyancsak Budapesten tartózkodó – későbbi klinikaigazgató – gyermekorvos gyógykezelt debreceni családi ismerősként. Jött is az üzenet: állás ürült a Gyermekklinikán, hív a Professzor, és – a szakvizsgára való felkészülés mellett - jód-meghatározásokat is kell végezni. Azonnal mentem és rendkívül eredményes másfél évtized lett belőle, későbbi pályám széleskörű megalapozása.

Persze a pályám kialakulása során tapasztaltakon kívül is megéltém „csodákat”, különösen 1940-45 között, melyek közül kiemelkedett a következő: Budapest ostroma alatt – hosszabb-rövidebb ideig – fél-tucat befogadó távolabbi rokon lakásán húzta meg magát hattagú családunk (négy gyerek!). Néhány nappal egy körüti lakásból történt elköltözésünk után ott felejtett holmiért visszatérve láttuk, hogy az épület azon részét, ahol előzőleg laktunk, megsemmisítő bombatalálat érte. Azért tekintettük életben maradásunkat csodának, mert akkoriban már a légiriadó jelzését sokszor megelőzte a bombázás megkezdése.

Remélem, hogy e valós történetek mozaikjaiból összeálló kép mások számára is azt bizonyítja: nincs ennyi „véletlen”, illetve „szerencse”, hanem „az Úr Isten regnál, Ő az erős Király” (97. zsoltárból).

DR. PÉTER FERENC

Hétköznapijaink

Kozáry Zsolt

-tal október 11-én a nyolcas és a tízes istentisztelet között beszélgettünk az iratterjesztésnél:

Hogyan, mikor kerültél a gyülekezetbe?

2018. elején jöttem úgy, hogy nem volt ismerősöm itt. Senki, se hívó, se református nem volt a környezetemben, de meghallottam a Youtube-on Cseri Kálmánt...

Hogy akadtál rá a Youtube-on?

Könyvtáros vagyok, és munka közben háttérként zenét hallgattam, és Cseri Kálmánt „feldobta” a net, aztán egy kollégámnak mutattam, nézze már meg, mit találtam, aki meg elmondta, hogy tudja, ki Cseri Kálmán, van is tőle vagy egy tucat könyve, neki már nem kell. Erre másnap fel is pakolta, nekem adta az összest – ezzel alapozta meg a későbbi könyvtáramat, ezután kerültem ide.

Mi történt a kollégáiddal?

Azóta a munkahelyemen egy másik kollégámnak beszéltem sokat a hitről, ő később eljött, és jár is templomba egy ideje. De alapvetően erre nem vevők az emberek, közömbösség van. Más olyan kollégám is van, akivel napi kapcsolatban vagyok, és ismerte az előző éneket, le van döbbenve, nem érti a

változást, de nem meggyőzhető Istenről, és tulajdonképp persze meggyőzni senkit nem is lehet.

Miben látod magadban a legnagyobb változást?

A gondolkozásom fordult meg, sok esetben talán nem látható kívülről, mert ott az óember is, de a gondolkodásom, az, hogy másképp látok, ítélek meg egy szituációt, mint korábban.

Milyen ige, ígérés volt a legnagyobb hatással rád?

Mikor megtértem, az Apostolok cselekedetei magyarázatát olvastam, ez indította el az egészet bennem, azóta is sok magyarázatot olvasok, de az Apcsel mindig a kedvenc részeim közé fog tartozni. Az egyik legfontosabb ige viszont az Ézsaiásban van: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!... Mivel drágának tartalak, és becses-

nek...” (Ézs 43, 1,4)

Hogyan kerültél be az iratmisszióba?

Bibliaórán hallottam, hogy kellene ember, kb. fél évre rá, hogy idekerültem a gyülekezetbe.

Mit csinálsz szívesen a szabadidőben?

Alapvetően sokat olvasok, több ezer könyvem van, de az utóbbi időben lecseréltem a nagy részét, szépirodalom szinte már nincs otthon. Sok magyarázatot olvasok, többet is egyszerre, amit csak lehet egy-egy ígéréshez. Meg járok a péceli bibliaiskolába, arra tanulni kell, olvasni kell, szóval tanulok és olvasok, ez minden időmet kitölti.

...Lassan szállingóznak a tízes istentiszteletre érkezők, egy hölgy Joó Sándor egyik könyvét keresi...

BESZÉLGETŐTÁRS
BUDAI GABRIELLA

Biblia Szövetség Egyesület csendesnapja

Már évtizedek óta november közepén vendégül látja templomunk az ország minden részéből ide-seregülő BSz-es testvéreket. Idén **november 14-én** tartja a Biblia Szövetség a csendesnapját, amire a vendéglátó gyülekezet tagjai – a pasaréti testvéreket - is szeretettel hívják!

A nap programja:

SZENTSÉG A BESZÉDBEN *A beszélő Isten – a szóbeli-írásbeli kijelentés csodája – Sipos Ete Zoltán*

A BESZÉLŐ EMBER – az istenképesség része – Szepesy László *(A beszédképesség teremtésbeli adomány, a kommunikáció istenképőségünk része, előfeltételei...)*

A BESZÉD FORMÁLÁSA – a szív teljességéből szól a száj *(Mt 12,34) Lóránt Gábor (Amivel tele a szív, azt szólja a száj)*

A BESZÉD FEGYELMEZÉSE *(2Móz 20,16) – Horváth Géza (Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot: pletyka, káromkodás, hiábavaló üres beszéd)*

AMIRŐL BESZÉLNI KELL – az evangélium hirdetésének parancsa *(Mk 16,15) Dr. Cs. Nagy János*

Adventi könyvvásár

Helyszín és időpont:
LÓNYAY UTCAI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM (1092 Budapest, Kinizsi u. 1-7. – Lónyay és Kinizsi utca sarok);

2020. december 4-5., péntek és szombat. Nyitvatartás: pénteken 14-20, szombaton 10-19 óráig.

Természetesen nem tudjuk garantálni, hogy a rendezvényre mindenképpen sor kerül, hiszen ha a járványhelyzet kedvezőtlenül változik, és szigorítanak a jelenlegi szabályokon, előfordulhat, hogy mégsem rendezhetjük meg a vásárt. Emellett szeretnénk felhívni a leendő résztvevők figyelmét arra, hogy a vásáron való jelenlét veszélyekkel járhat, illetve az aktuális járványkezelési szabályokat mindenképpen be kell tartani (például maszkviselés). Idén is maradunk a Lónyay Gimnázium tornatermében, illetve az arra nyíló folyosón. Ha esetleg a járvány miatt kevesebb lesz a jelentkező, az tágasabb teret, szélesebb közlekedőfolyósókat eredményezhet, így a távolságtartással sem lesz gond.

Világ-egyetemi előadások

November 13., péntek, 18 óra

Szilágyi Imre Miklós,
vegyészmérnök, egyetemi docens:

Nanotechnológia - a teremtett világ apró csodái

Bizonyára sokan találkoztunk már a nanotechnológia kifejezéssel, s talán el is képzeljük, hogy a „nano” valami nagyon kicsit jelent, de hogy ez milyen területeken jelentkezik a modern tudományos életben, és a kutatások eredményei hogyan befolyásol(hat)ják mindennapi életünket – arról már valószínűleg nagyon kevés ismeretünk van. Az előadás ezekbe az apró csodákba ad betekintést laikusok számára is érthető formában.

December 4., péntek, 18 óra

Csépe Andrea:

Hogyan lesz egy beszélt nyelvből írott nyelv?

Mi, akik beleszületünk az írásbeliségbe, természetesnek vesszük, hogy a beszélt nyelvünket le tudjuk jegyezni betűkkel, írásjelekkel, és hogy szavaink, mondataink leírásának, a mondatok szerkesztésének kötött nyelvtani szabályai vannak. Ezeket a törvényszerűségeket felismerni azonban egy eddig csak beszélt - a kutató számára idegen - nyelvben, számos nehézséget rejt magában. Az előadás ezekbe a nehézségekbe, és azok lehetséges megoldásaiba ad betekintést egy délszias nyelv példáján.

Vendégeket is szeretettel látunk!

MISSZIÓS HÍREK

Ez is misszió a járvány idején

„Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely készen áll számotokra a világ kezdete óta. Mert éheztem, és en nem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak egygel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.” (Mt 25,34-40)

Csépe Andrea levele a pasaréti gyülekezetnek

Dél-Ázsiában is tombol a pandémia második hulláma – tulajdonképpen anélkül, hogy az első levonult volna.

Arrafelé folyamatosan felfelé ível a járványgörbe. Gazdasági kényszerből ismét feloldották a karantént, de – a hegymászók kivételével – külföldi turistákat továbbra sem engednek be az országba. A helybeliek így – a fertőzésnek még inkább kitéve – valamennyivel könnyebben tudnak dolgozni és a terményeikkel kereskedni.

Az elmúlt időszakban csak egy helybeli munkatársamtól érkezett segélykéres. Renáta, aki korábban a keleti m. nyelvjárás írásolvasás oktatásában vett részt, a járvány miatt hosszú hónapokra a fővárosban rekedt.

Munkája nem lévén, végül nem tudta tovább fizetni az albrétét. A segély el-

juttatása rengeteg bürokratikus és technikai akadályba ütközött, de végül sikerült. Viktoréknál változatlanul fennáll, hogy mindaddig, amíg nem fékezik meg a járványt, szó sem lehet a szervátültetésről, és Erikát művesekezeléssel tartják életben.

Imádkozzunk továbbra is azokért, akiket a legjobban sújt a vírushelyzet!

Isten kegyelméből a lábműtétem és a gyógyulás komplikáció nélkül zajlott. Vali barátnőmért és a családomért is igen hálás vagyok, akik több mint két hónapig gondoskodtak rólam. Januárban kell visszamennem felülvizsgálatra, amikor az is kiderül, hogy szükség lesz-e további operációra. (Bárcsak ne lenne!) A pandémia miatt ebben az évben már nem tudok visszatérni Ázsiába, így az időmbe ez a vizsgálat is belefér.

Mindeközben csodák sorozatát éltük át a hűgaimmal azzal kapcsolatban, ahogyan sikerült eladnunk és kiürítenünk a szülői házat vidéken. Ismét arról győződhattünk meg, hogy Istennek semmi sem lehetetlen!

Ahogyan az ének mondja: „*Ki az Úrban bízott, nem csalódott még... Azért merem bátran, hittel vetni Rád Minden gondom, terhem, magam s más baját...*”

Legyen áldott Isten, hogy rábízhatjuk a még megválaszolatlan kérdéseinket, megoldatlan helyzeteinket is!

ANDREA

A Greizer család életéből

A szeptemberi Áldás, békesség! óta sok minden változatlan maradt itt Vanuatun: hála Istennek, járvánnyal kapcsolatos megbetegedések ugyanúgy nincsenek, Zsófi dolgozik a szakdolgozatán, Mikinek sok találkozója van, Noel és Málna pedig már-már az első iskolaévük végéhez érnek (sajnos csak a naptári napokat illetően, a tananyagból még jócskán van hátra...).

A változások viszont kézzelfoghatóak: szeptember első napján hosszú betegeskedés után meghalt a falubeli nagymama, a szomszéd házában lakott Kaha Tes, aki nekünk az itteni "édesanyánk" volt. Hála az Úrnak, hívő asszony volt és hisszük, hogy találkozunk majd a mennyben. A tannai szokások szerinti egyhetes gyászt a kisebb, de ugyanolyan szigorúan betartott egyhónapos gyász követte, és most már az egy-éves gyász napjait éljük.

A korábban említett énekeskönyvi énekek felvétele egyelőre szünetel - egyrészt a gyász miatt, és azért is, mert a maradék énekeket ismerők sem értek rá ezzel foglalkozni. Ezzel szemben szeptember-október nagyrészt írás-olvasás tanfolyamokkal telt: két héten át két különböző faluban három nyelvjárás tanárai fordítottak, és írtak új anyanyelvi tananyagokat. Ezután még a tanároknak át kellett olvasniuk a történeteket (plusz két hét), és az anyagok begépelésén Miki még mindig dolgozik. Az illusztrációkat egy helyi művész készíti - kedves, emberközelí rajzokat készít (példaként egyet láthatunk a képen). Elizabeth egy nagyon fiatal anyuka (őt láthatjuk a másik

képen). Sajnos most éppen a házasságuk nehéz helyzetbe került, mert úgy tűnik, a férje hűtlen volt hozzá.

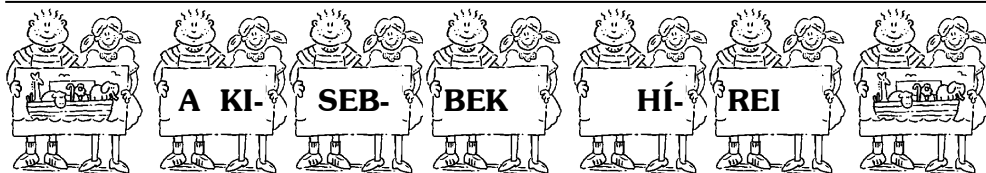
Aztán a múlt héten egy hosszú időszak végére sikerült pontot tennünk: "hiányosságunk" volt, hogy tannai életünk ellenére eddig nem természetünk semmit. Itt Tannán ugyanis mindenkinek van földje és majdnem mindenki a földjéből él. Legfőbb terményük a jamgyökér, amit augusztustól novemberig szottak ültetni. Szomszédainkkal mentünk fel a domboldalba, és a már korábban leirtott bozótost az új kert szélére hordtuk, ott meggyújtottuk, majd felkapáltuk az egész területet, és térdmagasságú, küpszerű dobcskákat emeltünk, amibe beültettük az ökölnyi nagyságúra felvágott jamdarabokat. Végezetül körbe-körbe kukoricát is vetettünk. A jam márciusban érik, tehát ha az Úr is engedi, három fotópéntek múlva már a termésről számolhatunk be.

Hálásak vagyunk Kaha Tes életéért, az írás-olvasás tanfolyamokért, és a földművelés ajándékáért. Imádkozunk együtt Elizabeth hitéért és házasságáért.

ÖLELÉssel: A GREIZER CSALÁD

Foci kupa 2020 – beszámoló: 16. oldal

Az októberi kirándulás népes csapata! Következő programjaink: nov. 7-én neszmelnyi ráadás + kedvesináló vetítés és játékdélután. Dec. 5-én Adventi kézművesdélelőtt. Lásd: twitter.com/pasakids

Köszönjük

- hogy a járványhelyzet ellenére sem kellett mindezidáig bezárni a templomunkat,
- hogy azok is részt vehetnek a világháló segítségével az istentiszteleten, akiket a járványveszély visszatart a személyes résztvételtől,
- hogy új konfirmációi előkészítő csoport indulhatott.

Kérjük

- Urunk, hogy az egyházi választásokkal megválasztott személyeket vezesd majd döntéseikben,
- hogy Csépe Andrea tudja folytatni délkelet-ázsiai szolgálatát,
- hogy a gyülekezet kisebb közösségei is megtalálják a közösség-ápolás alkalmas lehetőségét.

Ünnepi alkalmak
**Reformáció ünnepi
 istentisztelet:**
 október 31. szombat, 10 óra

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Reményünk szerint a vasárnap 8 és 10 óraker kezdődő, valamint a csütörtökön 18 óraker kezdődő istentiszteleteket – az övintézkedések betartása mellett – meg tudjuk tartani a jövőben is. A bibliaórák némelyikét továbbra is személyes jelenléttel oldják meg a csoportok, de több kisebb közösség az online kapcsolattartás mellett döntött. Ezért kérjük, tájékozódjon a csoport vezetőjénél (refpasaret.hu Csoportok rovat), vagy a lelkészi hivatalban!

**Áldás,
 békesség!**

A Budapest-Pasaréti Református Gyülekezet hírlevele
 1026 Budapest, Torockó tér 1. Tel: 356-4019
<http://www.refpasaret.hu> Lelkészi hivatal: H-P 9-13h